MEDALION

VIOREL PÎRLIGRAS

Îl cunosc de ani mulţi, de pe vremea cînd, abia trecut de vîrsta pionieratului, şi-a făcut singur un film de animaţie. Ştiinţifico-fantastic, bineînţeles... O poveste mică, mică de tot, poate un minut două, o înduioşătoare întîlnire cosmică, desenată de Viorel fotogramă cu fotogramă... Mi l-a arătat, emoţionat, la Casa studenţilor din Craiova, emoţia lui mi s-a transmis, cumva, şi mie şi o resimt şi acum, la mai mult de un deceniu distanţă, de fiecare dată cînd, la diverse manifestări ale fandomului românesc, mă întîlnesc cu Viorel Pîrligras — scriitorul, graficianul, caricaturistul, autorul de benzi desenate, producător de „marfă" SF, pe care editorii revistelor, antologiilor, fanzinelor o primesc cu tot mai multă plăcere.

A luat premii la mai toate concursurile de literatură şi artă SF din ultimii ani, iar dintre povestirile sale, „Arhipelagul timpului", o strunie istorie răsucită a unei călătorii lovecraftiene are toate şansele să rămînă în fondul de aur al literaturii ştiinţifico-fantastice româneşti.

Are 26 de ani, lucrează ca proiectant tehnic la o întreprindere din Craiova, activează în cenaclul „Victor Anestin" (după ce, o vreme, a aparţinut „bătrînului" cenaclu „Henri Coandă") şi se amestecă, cu brio, în paginile revistei studenţeşti „Mesaj comunist", în fanzinele craiovene, şi în almanahul de faţă — unde sperăm că povestirile, caricaturile şi benzile desenate de Viorel Pîrligras să placă cititorilor de astăzi, de mîine şi de dincolo de anul 2 000...

ALEXANDRU MIRONOV

UN MUTANT PERFECT

VIOREL PÎRLIGRAS

În sala Marelui Consiliu domnea o nefirească stare de nervozitate. Dintre cele şase ciudate fiinţe, doar una părea mai calmă. Cele două coarne de melc îi vibrau imperceptibil.

— Ei, ce se va întîmpla? îl întrebă cu ambele guri deodată soţia sa, în timp ce cei şase ochi ai ei încercau să-i pătrundă gîndurile.

— Linişteşte-te, draga mea, o potoli el fără s-o privească. Şeful va apare în douăzeci de minute. Pot să-ţi spun şi ce-o să zică.

— Nu, nu, făcu ea scandalizată. Ar fi prea plictisitor să ştiu dinainte.

— Păi da, ripostă el, numai eu am „dreptul" să mă plictisesc!

— Cînd aţi spus că apare? Peste douăzeci de minute? îl întrebă din colţul celălalt al sălii individul dublu, dar numai un singur cap al acestuia îl privi, celălalt observa concentrat tablourile de pe pereţi.

Cel interpelat aprobă din cap.

— Sînteţi **prezicător,** nu? continuă celălalt, bucuros că legase o conversaţie, şi se ridică în aer, zburînd către el; al doilea cap nu păru prea mulţumit că părăsea tablourile deoarece pufni îmbufnat. Ajuns lîngă ei, făcu, în virtutea obişnuinţei, gestul de a da noroc, dar cele două mîini de pe dreapta i se traseră înapoi în faţa tentaculelor prezicătorului.

— Ştiţi, începu ei, sînteţi primul prezicător pe care-l cunosc de-aproape. Noi nu prea coborîm din munţi, iar în oraşe nici atît. Trebuie să fie interesant să puteţi şti dinainte viitorul.

Prezicătorul făcu un gest a lehamite.

— Crede-mă, domnule dragă, că eşti mai fericit de-o mie de ori că poţi zbura. Crezi că-i amuzant să ştii tot ce va urma? Aiurea! De şi-ar imagina toţi cei ce ne invidiază cît de monoton e să cunoşti din timp cursul vieţii... N-are nici un farmec, nimic nu te mai poate emoţiona, nimic nu te mai poate surprinde...

Făcu o pauză şi proeminentele oculare i se îndreptară spre un alt individ din sălii – o masă păroasă din care cu greu se putea deosebi cîte un membru.

— Uite, de exemplu, ăla, continuă el, se va îndrepta acum spre mine şi mă va întreba dacă ştiu de ce-am fost chemaţi?

Într-adevăr, nu termină bine ce-avea de spus, ca părosul se îndreptă spre ei.

— Iertaţi-mă, veni o voce groasă de undeva din păr, ştiţi cumva de ce-am fost chemaţi? Am auzit din întîmplare că sînteţi prezicător.

— Da, sînt Preşedintele Oraşelor.

— Încîntat, glăsui namila îmblănită. Eu sînt Preşedintele Polului Sud.

— Iar eu, se amestecă zburătorul, sînt Preşedintele Munţilor.

Prezicătorul izbucni deodată în rîs.

— Găsiţi că e ceva nostim în faptul că sînt Preşedintele Munţilor? intră în vorbă cel de-al doilea cap al zburătorului, vizibil iritat.

— Soţul meu anticipează situaţiile comice, rostiră pe două voci gurile femeii.

— Nu mă pot abţine, felul cum îl veţi jigni, involuntar, pe Preşedintele Polului Sud mă amuză nespus.

— Vai de mine, intră în panică zburătorul, eu nu jignesc niciodată pe cineva, fie el şi urs polar, ca dumnealui.

— Cum vă permiteţi?, urlă părosul. Nu sînt un mutant fizic, eu sînt om adevărat!

Zburătorul bîigui nişte scuze, în timp ce al cincilea ins se apropie de ei

— Nu tlebuie să vă celtaţi, făcu el. Din moment ce sîntem toţi Pleşedinţi, tlebuie să fim plieteni. Tleceţi peste micile neajunsuli. Uitaţi-vă la mine, de esemplu. Nu mi-e lusine de capul meu de mistleţ, chial dacă asta mă face să volbesc peltic.

Cei patru îl măsurară cu dezgust pe cel cu cap de mistreţ, care nu numai că vorbea peltic, aşa cum afirmase, dar mai şi stropea cînd deschidea gura.

— Eu sînt Plesedintele Pădulilor, continuă el imperturbabil, strîngînd mîinile tuturor, inclusiv tentaculele prezicătorului. Se recomanda cu voce tare fiecăruia, împroşcîndu-le faţa cu saliva lui vîscoasă.

— Aceasta e singura dumitale mutaţie? întrebă zburătorul ce tocmai îşi pusese în funcţiune toate cele patru braţe pentru a-şi şterge cele două feţe. Regretă însă imediat întrebarea pusă, căci răspunsul

îi veni direct în faţă, o dată cu alţi stropi de salivă.

— Oh, nu. Eu văd şi plin lucluli. Ştiţi, în pădule, dacă nu vesi ce este după copatii din julul tău...

Privi apoi spre păros şi-l întrebă:

— Da' dumneata ce mutatie ai, în afală de... şi ochii înfundaţi în grăsime îi măsurară blana.

— Eu practic **telechinezia,** rosti nămetele de păr şi toţi urmăriră privirea mistreţului pentru a putea şti unde se află gura cuvîntătorului. Pot muta obiectele cu puterea gîndului.

— Îhî..., făcu mistreţul gînditor şi se întoarse către soţia prezicătorului.

— Si dumneavoastlă, doamnă?

— Eu sînt **telurică,** pot crea lucruri... spuseră cele două guri ale femeii, dar tăcu brusc observînd uităturа interlocutorului ce-o măsura din cap pînă-n picioare.

Cei şase ochi i se aprinseră şi se roşi toată.

— Nu, draga mea, nu! strigă prezicătorul, dar prea tîrziu: palma femeii se abătu cu zgomot pe obrazul mistreţului.

— Nu ţi-e ruşine să te uiţi prin hainele mele? ţipă ea acoperindu-şi rochia cu mîinile în dreptul părţilor femeieşti.

— Dar, draga mea, interveni soţul, omul nu ţi-a făcut nimic. Nu-i vina lui că poate vedea prin lucruri.

— Desigul, eu... spuse repede mistreţul, dar prezicătorul îi întrerupse şuvoiul de stropi cu un gest scurt:

— E vina mea, n-am prevăzut în timp util ce-o să facă. Ştiţi, soţia mea e exagerat de ruşinoasă. N-ar spune că are coadă, s-o omori! Şi cu toate astea nu-i nici o ruşine să...

N-apucă să sfîrşească. Cu un ţipăt furios, femeia îşi repezi mîna asupra lui, dar el anticipase gestul şi se feri la timp.

— Mojicule! îi suflă ea cu furia neputinţei în cei şase ochi. Un vas chinezesc de porţelan îi apăru în mîini şi-l sparse de podea cu ură. Asta o mai potoli.

— Aşa face întotdeauna cînd se supără, şopti prezicătorul mistreţului. Noroc că şi le creează singură, altfel sutele de vase sparte m-ar fi adus la sapă de lemn.

Acesta vru să răspundă ceva, dar căscă ochii mari şi începu să strige arătînd spre uşa centrală a sălii:

— Şeful Consiliului! Şeful Consiliului!

Ceilalţi se holbară şi ei, dar nu văzură nimic.

— Acolo, acolo! urla mai departe mistreţul, arătînd un punct invizibil ce

se deplasa prin sală.

Şi deodată barajul optic dispăru, iar Şeful Consiliului apăru lîngă ei cu picioarele lui de găină, cu ţepii şi trompa lui.

— Lăsaţi formalităţile, aici sîntem între noi, spuse făcîndu-le celorlalţi semn să nu mai facă plecăciunile rituale. Aruncă o privire peste ei, numărîndu-i din ochi, şi întrebă:

— Dar Preşedintele Apelor n-a venit?

Ca la un semnal, toate capetele se întoarseră către cel de-al şaselea invitat, uitat în fundul sălii. Acesta nu scosese pînă atunci nici un cuvînt şi avea un motiv serios: capul îi era scufundat în întregime într-un vas de sticlă umplut cu apă.

— Ai necazuri cu respiraţia? E nevoie să-ţi punem la dispoziţie apă curentă? întrebă grijuliu Şeful Consiliului.

Acvaticul deschise de cîteva ori gura de peşte, dar nu se auzi nici un sunet.

— N-ai putea să scoti capul afală din apă si să volbesti mai tale? Şeful nu cled că te-a auzit! îi strigă autoritar mistreţul. Simţi însă imediat privirea peştelui şi o durere îi săgetă creierul în timp ce o voce interioară îi spunea: „Ba m-a auzit, boule! Eu sînt **telepat.**”

Profund afectat de faptul că fusese făcut bou, mistreţul n-a mai scos o vorbă toată şedinţa, spre bucuria celorlalţi, scutiţi de o eventuală artilerie de stropi.

— Iată de ce v-am chemat, îşi ridică retoric trompa Şeful Consiliului, dar se opri pentru a-l întreba pe prezicător: Le-ai spus cumva?

— Nu, Şefule, am vrut să vă las onoarea dumneavoastră.

— Bine, făcu el mulţumit.

Omul peşte se apropiase şi el, cu vas cu tot, şi toţi, în afară de prezicător, urmăreau cu interes discursul Şefului,

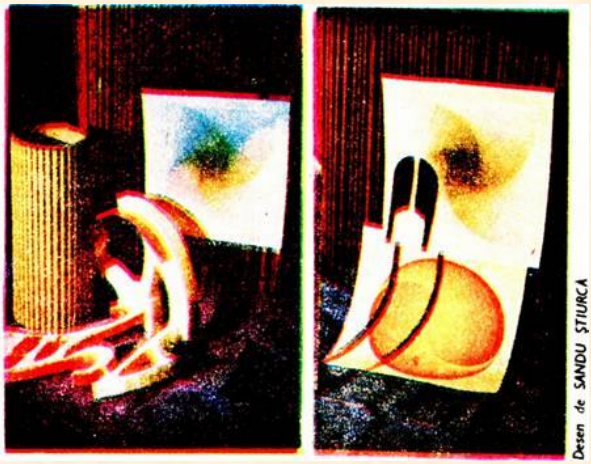

— Problema este că nu mai merge aşa! Ne trebuie un mutant perfect!

— Ce înţelegeţi prin „mutant perfect”? întrebă unul din capetele zburătorului. Ştim cu toţii că de-a lungul mileniilor omul a

suferit fel de fel de mutaţii şi nu cred că greşesc dacă afirm că noi sîntem nişte mutanţi perfecţi.

— Nu-i chiar aşa, spuse binevoitor Şeful. Stadiul în care am ajuns nu rezolvă nimic. E adevărat că posedăm o groază de proprietăţi, dar inegal dezvoltate. Din cauza lor nu putem ajunge la o înţelegere comună. De ani de zile sectoarele pe care le conduceţi nu prea se înţeleg între ele. E timpul ca omenirea să ajungă la un numitor comun. Numai astfel ne vom putea apăra de ghivrizii şi filtecii de la marginea galaxie care de-abia aşteaptă un motiv pentru a ne declara război.

— După cîte înţeleg eu, vreţi ca, printr-o chirurgie genetică corespunzătoare, fiecare femeie de-acum înainte să nu mai nască decît un singur fel de mutant, anticipă prezicătorul ideea Şefului.

— Întocmai, îl aprobă acesta.

— Şi acest mutant va moşteni toate însuşirile existente? întrebă părosul. Nu înţeleg ce se va rezolva prin asta. Şi ghivrizii, şi filtecii posedă proprietăţile noastre.

— Nu, mutantul perfect nu va fi nici telechinez, nu va avea nici cap de peşte, nici... coadă, zîmbi Şeful privind-o pe femeie.

Aceasta făcu din nou o criză de nervi şi sparse cel mai la-ndemînă vas: vasul omului-peşte. Firește, a trebuit să-i facă un altul, altminteri acesta s-ar fi sufocat. „Femeie nebună!”, urlă telepatic omul-peşte.

— Destul, îşi agită nervos trompa Şeful. Veţi vedea acum, în carne şi oase, un asemenea mutant. Îi creştem de cîţiva ani şi a dat rezultate spectaculoase. Ce s-a întîmplat? îl întrebă pe prezicător, văzînd că acesta se foia neliniştit.

— Mi se întîmplă ceva curios, sună răspunsul, nu pot să prevăd cum va arăta cel pe care ni-l veţi arăta peste cîteva momente. Groaznică senzaţie! Nu mi s-a mai întîmplat!

Şeful se umflă în pene şi îşi zbîrli ţepii:

— Evident, şi aceasta este numai una din însuşirile mutantului perfect. Nici o acţiune de-a lui nu poate fi prevăzută. Creierul îi lucrează la capacitate maximă şi e capabil să găsească răspunsuri şi soluţii extraordinare. Este inteligenţa perfectă, nu va avea nevoie de însuşirile noastre.

— Şi totuşi cum arată? întrebă cel de-al doilea cap al zburătorului

— Iată-l! spuse Şeful.

Uşa sălii se deschise şi din prag le zîmbi dulce un copil cu numai două mîini, două picioare, un singur cap şi doi ochi albaştri, uluitor de limpezi.

SCULPTURĂ LENTĂ

VIOREL PÎRLIGRAS

Subiect: navă spaţială.
Formă: ovoidă.
Structură: minerală.
— Domnule general, a intrat în raza mea de vedere
Coeficient de viteză: 8,796530.
Coeficient de frînare: 5,90001 – creşte progresiv.
Zonă probabilă de asolizare: 48 WQ. Pătratele 5 şi 6.
— Sergent!
— Ordonaţi, domnule general!
— Apropie-te de el cu prudenţă. Încearcă, să nu fii reperat.
Zonă afectată: 50 mp,
Distanţă liniară: 142,257 m.
Traseu optim; varianta 8K.
Modalitatea de apropiere: tîrîş.
— Domnule general, nava a asolizat!
— Atenţie mărită, sergent! Încetineşte apropierea, fă pauze mai mari de observare.
Subiect: neidentificat – posibil vehicul.
Formă: nedefinită.
Structură: neidentificabilă.
— Domnule general, raportez: din navă a ieşit un vehicul,
— Am auzit. Fii pregătit. La prima alarmă se vor declanşa rachetele Omega – 41 şi 52. Vei aplica Sistemul individual de autoapărare nr. 105, Continuă apropierea.
— Am înţeles.
Subiect: fiinţă.
Formă: umană.
Structură: organică.

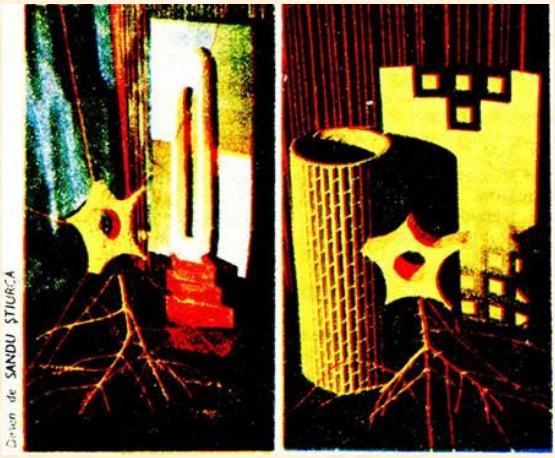

— Domnule general, un om!

— Asigură-te, sergent, şi aplică varianta 65b de somare.

— Am înţeles.

Omul meşterea ceva, cocoţat pe imensa maşină de formă dubioasă. Fluiera un mic cîntecel şi părea că nu-l interesează ce se întîmplă în jur.

— Predă-te şi aruncă armele! Eşti încercuit! urlă sergentul.

— Nu am nici un fel de armă. De ce să mă predau? mormăi celălalt fără să-şi întoarcă capul şi îşi văzu mai departe de lucru.

Sergentul rămase descumpănit. Căută febril în minte virtuala poziţie de adoptat în acest fel de caz. În zadar.

— Ce cauţi aici? Nu ştii că e zonă militarizată? N-ai voie aici.

Omul tăcu cîteva secunde, apoi aruncă un carnet spre sergent:

— Am aprobare pentru ceea ce fac.

Mîinile sergentului întoarseră carnetul pe toate părţile.

— Dar aici nu se poate. Nici măcar un meteorit n-are voie în spaţiul din jurul acestui asteroid.

— Da, dar nu şi **pe** asteroid, replică celălalt.

Sergentul păli. Într-adevăr, regulamentul nu amintea nimic în ceea ce priveşte asteroidul propriu-zis.

— Domnule general, urlă disperat în microfonul minuscul, aţi auzit?

— Nu scăpa din mînă avantajul pe care-i ai. Străduieşte-te să te menţii stăpîn pe situaţie. Intimidează-l. L-ai legitimat?

— Nu, răspunse şovăitor sergentul, apoi cu voce tare: Cine eşti dumneata?

Abia acum celălalt se întoarse şi măsură lung figura lunguiaţă a sergentului, mărginită de urechi clăpăuge şi de părul negru, tuns scurt.

— Scrie acolo, nu te-ai uitat?

Sergentul răsfoi nervos carnetul. Mormăi ceva, apoi:

— Sculptor? Dumneata eşti într-adevăr sculptor?

Omul încuviinţă şi închise un capac greu peste peretele ciudatei maşini.

— Şi ce vrei să faci aici?

— Să sculptez, desigur, răspunse, sărind jos de pe umflăturile neregulate ale maşinii.

— Domnule generat, veniţi repede! Omul vrea să sculpteze!!

— Vin imediat. Ţine-l acolo, să nu fugă.

Sculptorul rîse. Auzise.

— Asta-i bună! Unde să fug? Doar n-am venit ca să fug!

Meşteri mai departe pe lîngă maşină. Acţionă nişte butoane, maşina începu să duduie şi să se mişte.

— Hei! Ce faci? Opreşte imediat maşina! se alarmă sergentul.

— De ce s-o opresc? Rostul ei e să meargă.

— Cu permisiunea cui? se enervă sergentul.

— Cu permisiunea cui trăieşti dumneata?

De după stînci apăru gîfîind corpul rotund al altui militar. Situaţia îl scoase din încurcătură pe sergent, care zise repede:

— Domnule general...

— Căpitan, boule, acum nu mai sîntem singuri.

— Domnule căpitan, a dat drumul la maşină.

Faţa buhăită a căpitanului se întoarse spre grămada molatică care duduia. Din corpul ei apărură tentacule care îşi făceau de lucru prin sol.

— Ce-i asta? La ce serveşte? Te somez să răspunzi! tună căpitanul către sculptor.

— Nu trebuie să mă somezi. Îţi pot spune şi aşa. E maşina mea de sculptat.

— Maşină de sculptat? Şi ce face?

— Sculptează, ce dracu' să facă?

Maşina scoase un fluierat scurt. Sculptorul se repezi spre ea cu cei doi în urma lui. Pe maşină, pe un ecran mic, apăruse formula **$Na\text{-}[AlSi_3O_8]$.**

— Aha, se lumină sculptorul.

— Ce-i aia? întrebă prudent căpitanul.

— Oligoclas, îl lămuri, dar văzîndu-i faţa tîmpă continuă: un feldspat, un compus al sodiului.

— Aha, făcu şi căpitanul. Şi la ce foloseşte?

— Nu foloseşte încă la nimic, explică răbdător cel întrebat, e compoziţia asteroidului. Maşina va sculpta în el.

— În asteroid?

— Da.

Căpitanul şi sergentul îl priviră lung, apoi se uitară cu subînţeles unul la altul.

— Ce ţi-a venit dumitale să sculptezi tocmai aici? Te-a trimis cineva?

— Nu m-a trimis nimeni. Sculptez unde vreau. Nu poţi să-mi impui dumneata unde să sculptez. Îmi trebuia un astru mai mic pentru proiectul meu.

Maşina se puse în mişcare, în partea din

faţă îi apărură un fel de cleşti cu care începu să modifice stîncile.

— Ai un proiect? Ce vrei să sculptezi?

— Sculptez viaţa. Aţi văzut sculpturile mele de pe Sartar şi Harfeea?

— Nu, răspunse intrigat căpitanul.

— Ba da, sări bucuros sergentul.

— Sergent, nu ţi-a permis nimeni să-ţi spui părerea, i-o tăie cu năduf superiorul.

— Domnule ge... domnule căpitan, permiteţi să raportez: eu le-am văzut. Anul trecut, la televizor. Canalul Central al Pămîntului le-a dat într-o emisiune de noapte.

— Sergent, se aprinse căpitanul, noaptea sarcina dumitale era ori să dormi, ori să stai de gardă. Ai încălcat cumva regulamentul anul trecut?

— Domnule căpitan, raportez: da, spuse acesta cu voce moale.

Căpitanul jubilă:

— Să-mi aduci aminte, sergent, să-ţi dau două săptămîni de carceră.

— Am înţeles, domnule căpitan, raportă el abătut.

— Deci, n-aţi văzut sculpturile mele? întrebă interesat sculptorul.

— Sergent, raportează ce-ai văzut,

— Domnule căpitan, raportez: am văzut sculpturile.

— Concret, boule, tună căpitanul.

— Oh, se ambală sergentul, mîndru că avea un cuvînt de spus, era vorba, dacă am înţeles bine, de reprezentarea unor lumi imaginare, posibile, pe planeta respectivă, dacă pe aceasta s-ar fi produs un accident ce ar fi generat viaţa, ca pe Pămînt. Nişte forme cu totul fantastice, întinzîndu-se pe mai mulţi kilometri pătraţi. Chiar şi decorul fusese sculptat.

— N-ai înţeles pe de-a-ntregul, replică artistul aprinzîndu-şi o pipă.

— Domnule căpitan, fumează!

— Văd şi eu, boule. Nu te amesteca.

— Am înţe...

— Ceea ce am vrut eu, continuă sculptorul, ignorînd remarcile celor doi, a fost să creez nu numai formele ce ar fi putut exista, ci chiar viaţa în sine Maşina mea tocmai acest lucru trebuie să-l facă. Analizează condiţiile mediului şi dă la iveală forma de viaţă ce ar putea evolua aici. Înţelegeţi?

— Dar sculpturile de pe Sartar şi... nu tră...

— Linişte, sergent. Eu vorbesc. Dar sculpturile de pe Sartar şi... nu trăiesc.

Artistul pufăi din lulea:

— Sînt operele mele de început. Am mai perfecţionat între timp maşina. De altfel, au fost nişte experienţe pe suprafaţă mică. Vreau să modific inte-

gral un astru. Sînt sigur că abia atunci viaţa ar reintra în drepturile ei depline,

Priviră cu interes zecile de forme ciudate pe care maşina le lăsase în urma ei. Căpitanul se apropie de una din ele. O pipăi temător.

— Aşa ar fi trebuit să arate o fiinţă care ar fi trăit aici? Dar nu-i acelaşi material cu solul!

— Firesc, are numai la bază substanţa de origine. În cazul acesta oligoclasul. Maşina modifică structura.

— Ăştia sînt copaci? întrebă curios sergentul, desemnînd nişte inflorescenţe uriaşe.

Sculptorul dădu din umeri:

— De unde să ştiu eu? S-ar putea.

Maşina ajunsese departe, i se auzea foarte slab duduitul, lăsîndu-i într-un decor schimbat cu desăvîrşire, populat cu forme şi obiecte împietrite. Sergentul tresări deodată:

— Domnule general, baza!

— Ai dreptate! Repede!

Şi căpitanul ţîşni pe urmele maşinii, însoţit îndeaproape de sergent.

Superiorul ţopăia greoi prin noul peisaj, nerecunoscînd nimic din vechile repere, sergentul fugea moderat, păstrînd o oarecare distanţă de respect faţă de şeful său. Se învîrteau de cîteva minute bune printre statuile groteşti, căutîndu-şi baza care n-avea de gînd să se mai arate.

— Uf, ne-am rătăcit, icni căpitanul. Afurisitele astea de statui... În ce direcţie ar putea fi baza?

— Domnule căpitan... spuse sergentul privind cu atenţie un fel de copac sculptat.

— General, nenorocitule...

— Domnule general, nu vi se pare că **arborele** acesta seamănă destul de bine cu observatorul nostru?

Căpitanul privi atent. Îl trecură apelele.

— E modificat. Pînă şi structura...

— Păi, maşina sculptorului... N-a zis el că modifică şi structura? Uitaţi, cele două... vaci nu seamănă cu postul de avangardă nr. 3?

— Ce dracu' a făcut artistul ăsta aici?

înjură căpitanul. Fi-i-ar să-i fie de maşină. Eu îi spun două vorbe.

Se repezi nervos înapoi căutînd să nu privească la hidoasele forme cioplite. Sergentul îl urma supus.

Îl căutară multă vreme. Îl regăsiră într-un tîrziu, sau mai bine spus îl recunoscură într-una din formele cioplite de maşină, transformat într-o statuie stranie. Cît despre căpitan şi sergent, aceştia rămaseră hoinărind, rătăcind în neştire pe noua lume proaspăt născută, urmăriţi de departe de duduitul ciudatei maşini de sculptat.